

MINISTERSTVO ZDRAVOTNICTVÍ
Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

Vyvěšeno dne: 26. 1. 2024

Rozhodnutí nabylo právní moci dne:

Praha 26. ledna 2024
Č. j.: MZDR 36508/2023-2/OLZP
Zn.: L71/2023
Ke sp. zn.: SUKLS214199/2023

MZDRX01QJC00

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo zdravotnictví jako správní orgán příslušný dle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 13 odst. 1 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech), ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení, jehož účastníky jsou:

- **Česká průmyslová zdravotní pojišťovna,**
se sídlem Jeremenkova 161/11, 703 00 Ostrava, IČO: 47672234
- **Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví,**
se sídlem Roškotova 1225/1, 140 00 Praha 4, IČO: 47114321
- **RBP, zdravotní pojišťovna,**
se sídlem Michálkovická 967/108, 710 00 Ostrava, IČO: 47673036
- **Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky,**
se sídlem Drahojovská 1404/4, 190 00 Praha 9, IČO: 47114975
- **Zaměstnanecká pojišťovna Škoda,**
se sídlem Husova 302, 293 01 Mladá Boleslav, IČO: 46354182
- **Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra České republiky,**
se sídlem Vinohradská 2577/178, 130 00 Praha 3, IČO: 47114304

všichni výše uvedení společně zastoupeni Svaz zdravotních pojišťoven ČR, z. s.,
IČO: 63830515, náměstí Winstona Churchilla 1800/2, 130 00 Praha – Žižkov
(dále společně jen „Svaz“)

- **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky,**
se sídlem Orlická 4/2020, 130 00 Praha 3, IČO: 411 97 518

▪ **Egis Pharmaceuticals PLC**

se sídlem Keresztúri út. 30-38, 1106 Budapest, Maďarská republika, ev. č.: HU10686506
zastoupena: **Ing. Alena Reinholdová**, se sídlem Barunčina 1855/44, 143 00 Praha 4 -
Modřany

r o z h o d l o o odvolání účastníka řízení **Egis Pharmaceuticals PLC**, se sídlem Keresztúri út. 30-38, 1106 Budapest, Maďarská republika, ev. č.: HU10686506, zastoupeného Ing. Alenou Reinholdovou, se sídlem Barunčina 1855/44, 143 00 Praha 4 - Modřany (dále jen „**odvolatel**“)

proti usnesení Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „Ústav“) ze dne 2. 11. 2023, č. j. sukl264404/2023, sp. zn. SUKLS214199/2023, o zamítnutí prominutí zmeškání úkonu (dále jen „napadené usnesení“), vydanému ve správním řízení o změně výše a podmínek úhrady léčivých přípravků:

kód Ústavu:	název:	doplňek názvu:
0225232	DELIPID PLUS	10MG/10MG CPS DUR 60
0225239	DELIPID PLUS	20MG/10MG CPS DUR 60

(dále také jen „předmětné přípravky“)

t a k t o:

Podle § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání zamítá a napadené usnesení se potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Ministerstvo zdravotnictví (dále jen „odvolací orgán“ nebo „ministerstvo“) zjistilo z obsahu spisu následující.

Dne 27. 9. 2023 Ústav zahájil z moci úřední podle § 39i odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 48/1997 Sb.“ nebo „zákon o veřejném zdravotním pojištění“) správní řízení sp. zn. SUKLS214199/2023 o změně výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění předmětných přípravků:

kód Ústavu:	název:	doplňek názvu:
0225232	DELIPID PLUS	10MG/10MG CPS DUR 60
0225239	DELIPID PLUS	20MG/10MG CPS DUR 60

Dle § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. byli účastníci řízení oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy do 15 dní od zahájení správního řízení. Tato lhůta v předmětném řízení měla skončit dne 12. 10. 2023.

Teprve dne 5. 10. 2023, tj. v době, kdy již část zákonné lhůty uvedené výše uplynula, byly do spisu vloženy cenové reference. Vzhledem k této skutečnosti Ústav v souladu s § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. usnesením, č. j. sukl239843/2023, lhůtu k navrhování důkazů a činění jiných návrhů prodloužil do 20. 10. 2023.

Dne 24. 10. 2023 Ústav obdržel vyjádření odvolatele, ve kterém žádal o prominutí zmeškání úkonu a uváděl, že poslední den lhůty podle § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. po jejím prodloužení usnesením č. j. sukl239843/2023, ze dne 5. 10. 2023, připadl na 20. 10. 2023. V tento den ovšem nebyla zástupkyně odvolatele z důvodu nemoci na pracovišti, takže nemohla připravované podání dokončit a odeslat do podatelny Ústavu. Podání tak bylo zasíláno druhý pracovní den po uplynutí lhůty. Vzhledem k nepatrnému přesažení lhůty odvolatel považoval za nadbytečné uvádět další podrobnosti. Včasnému učinění úkonu ostatně obecně brání nepředvídatelná nepřítomnost zástupce účastníka řízení z jakéhokoli důvodu, jelikož účastník řízení nemůže zmocnit jinou osobu, aby za něj úkon učinila. Nicméně v případě, že by Ústav měl jiný názor a další skutečnosti by považoval za podstatné, odvolatel byl připraven je na výzvu Ústavu uvést.

Odvolatel navrhl, aby Ústav vydal usnesení, kterým zmeškání úkonu odvolatele ze dne 24. 10. 2023 ve lhůtě dle § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. promíjí.

Dne 2. 11. 2023 vydal Ústav napadené usnesení č. j. sukl264404/2023, kterým nevyhověl žádosti odvolatele a neprominul zmeškání úkonu.

II. Odvolání

Dne 22. 11. 2023 obdržel Ústav proti napadenému usnesení elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem odvolání. Odvolání bylo podáno včas. Odvolatel napadá napadené usnesení v celém jeho rozsahu a domáhá se jeho zrušení.

Odvolatel vznáší vůči napadenému usnesení následující námitky:

Odvolatel namítá, že podle § 68 odst. 1 a 2 správního řádu musí každé rozhodnutí Ústavu, resp. jakéhokoli správního orgánu obsahovat výrok, ve kterém se mimo jiné uvede řešení otázky, která je předmětem řízení. Pokud Ústav rozhoduje o žádosti, buď rozhodne tak, jak je v žádosti navrhováno, v případě prominutí zmeškání úkonu tedy toto zmeškání promine, nebo žádost zamítne. Pokud žádost zamítá, musí to ve výroku jednoznačně uvést.

Napadeným usnesením Ústav rozhodoval o žádosti odvolatele o prominutí zmeškání úkonu spočívajícího v navržení důkazů. Nicméně výrok napadeného usnesení je formulován tak, že Ústav nevyhovuje žádosti a nepromíjí zmeškání úkonu. Napadeným usnesením tak vůbec nebylo rozhodnuto o žádosti odvolatele, tedy tato žádost nebyla zamítnuta.

Nicméně výrok napadeného usnesení by byl vadný, i kdyby ho Ústav mohl formulovat jako nevyhovění žádosti a neprominutí zmeškání úkonu namísto jejího zamítnutí. Pak by totiž musel identifikovat úkon, jehož zmeškání nepromíjí. Žádost odvolatele se totiž týkala prominutí zmeškání konkrétních důkazních návrhů. Pokud tedy Ústav chtěl rozhodnout tak, že zmeškání úkonu nepromíjí, měl je jednoznačně identifikovat. Pokud nechtěl Ústav uvádět úkony, jejichž zmeškání nepromíjí (pokud by hypoteticky bylo možné takto výrok vůbec formulovat), měl žádost zamítnout. Takové rozhodnutí by se týkalo celé žádosti.

Ústavem uvedená formulace porušuje požadavek § 68 odst. 2 správního řádu na uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení. Tento požadavek by byl splněn, jen kdyby Ústav uvedl důkazní návrhy, jejichž zmeškání nepromíjí. Správní orgán nemůže neprominout zmeškání úkonu, který nespecifikuje. Ústav přitom ve výroku napadeného usnesení hovoří o neprominutí zmeškání úkonu, ačkoli těchto úkonů bylo více, a aniž by uvedl, že tímto úkonem, resp. správně úkony jsou důkazní návrhy, natož pak jaké důkazní návrhy. Tato vada výroku je tak zásadní, že činí napadené usnesení nicotným, tedy „nejen“ nezákonným.

Odvolatel dále namítá, že napadené usnesení by ovšem zákonu odporovalo, i kdyby byl jeho výrok formulován v souladu se zákonem.

Odvolatel nestihl důkazní návrhy Ústavu zaslat ve lhůtě podle první věty § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. kvůli nepřítomnosti zástupkyně odvolatele na pracovišti v poslední den této lhůty, a to z důvodu nemoci. Onemocnění nebylo možné předvídat tak, aby zástupkyně odvolatele důkazní návrhy připravila a odeslala dříve (před onemocněním).

Podle § 41 odst. 4 a 5 správního řádu správní orgán zmeškání úkonu promine, pokud (i) žadatel prokáže, že překážkou bránící ve včasném učinění úkonu byly závažné důvody nastalé bez jeho zavinění a (ii) újma hrozící žadateli zmeškáním úkonu je přinejmenším stejná jako újma hrozící při prominutí zmeškání úkonu (a jeho dodatečného učinění) dotčením práv nabytých v dobré víře nebo dotčením veřejného zájmu.

Ustanovení jasně určuje, že správní orgán zmeškání úkonu „promine“, nikoli „může prominout“. Při splnění uvedených podmínek tedy nemá správní orgán prostor pro úvahu, zda zmeškání promine, či nikoli a prominout ho musí.

Nepřítomnost zástupce účastníka na pracovišti mu nepochybně v učinění úkonu za účastníka brání a je-li tato nepřítomnost vynucena onemocněním, překážka nastává bez zavinění účastníka. Podle odvolatele je splněna i podmínka, že jde o závažný důvod.

Ústav to nezpochybňuje, namítá však, že žadatel musí závažné důvody prokázat. S tím sice lze v obecné rovině souhlasit, o relevantní důvod nevyhovění žádosti odvolatele však nejde. Odvolatel v žádosti jasně uvedl, že bližší podrobnosti vědomě neuvádí, jelikož lhůta byla překročena jen marginálně. Nicméně pokud by Ústav podrobnosti vyžadoval, odvolatel je připraven je na výzvu Ústavu uvést. Ústav účastníka k ničemu nevyzval. Účastník proto legitimně předpokládal, že Ústavu skutečnosti uvedené v žádosti stačí.

Důkazní návrhy byly Ústavu zaslány a zmeškaný úkon byl učiněn druhý pracovní den po uplynutí lhůty podle první věty § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. Úkon tak byl zmeškan zcela zanedbatelně. Přitom pro posouzení, zda překážka bránící učinění úkonu je důležitým důvodem, je samozřejmě podstatné, jak moc, resp. o jakou dobu byl úkon zmeškan. Stejně tak rozsah, resp. podrobnost, jak musí být tyto důvody prokázány, závisí na tom, o jakou dobu byl úkon zmeškan.

Pokud se Ústav domníval, že nemůže bez podrobnějšího vyličení a/nebo prokázání závažného důvodu bránícího odvolateli podat důkazní návrhy ve lhůtě podle první věty § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. vyhovět, byl povinen v souladu s § 4 odst. 2 a 3 správního řádu o tom odvolatele poučit a dát mu k tomu přiměřenou lhůtu. Teprve kdyby odvolatel výzvu nesplnil, mohl Ústav žádost z tohoto důvodu zamítnout. Ústav namísto výzvy k doplnění žádosti její dle jeho názoru neúplnosti využil k tomu, aby jí nevyhověl.

Ústav lhůtu pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů usnesením č. j. sukl239843/2023 ze dne 5. 10. 2023 prodloužil, jelikož teprve v tento den vložil do spisu značnou část podkladů rozhodnutí. Účastníci řízení pochopitelně s přípravou důkazních návrhů ve smyslu první věty § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. vyčkávali právě na případné vložení těchto podkladů do spisu. Pokud by je Ústav do spisu nevložil, účastníci řízení by jejich opatření navrhli sami. Pokud by Ústav tyto podklady nakonec opatřil z úřední povinnosti, což se dalo očekávat, tento návrh by byl nadbytečný.

O tom, že Ústav podklady do spisu vložil, a potažmo o tom, v jakém rozsahu mají sami opatření a provedení důkazů navrhovat, se účastníci řízení dozvěděli až z usnesení č. j. sukl239843/2023 ze dne 5. 10. 2023, tedy 10. 10. 2023, kdy jim bylo toto usnesení doručeno. Na přípravu důkazních návrhů tak měli čas jen od 11. 10. 2023, tedy ode dne následujícího po doručení usnesení, do 20. 10. 2023, tedy do posledního dne prodloužené lhůty. Tento časový úsek není v žádném případě natolik dlouhý, aby bylo možné od účastníků řízení očekávat, že důkazní návrhy připraví před jeho koncem a Ústavu je zašlou dříve než v poslední den lhůty, nebo to po nich dokonce požadovat.

Podle § 6 odst. 2 správního řádu je Ústav povinen postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Nelze tedy po účastnících řízení očekávat, natož pak po nich požadovat, aby učinili či začali připravovat úkon, který se může ukázat v důsledku postupu Ústavu nadbytečným, dokud nebude jisté, zda nadbytečný bude, či nikoli. Nelze tedy očekávat, že účastník začne důkazní návrhy připravovat před koncem lhůty podle první věty § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb., kdy lze ještě očekávat, že Ústav některé z těchto důkazů sám opatří a návrh účastníka na jejich opatření bude nadbytečný. Tento postup Ústavu, kdy podklady do spisu vkládá na poslední chvíli nelze přičítat k tíži účastníkům řízení požadováním, aby důkazní návrhy připravovali dříve.

Ani zbývající obsah odůvodnění napadeného usnesení není relevantní. Tvrzení Ústavu, že „při vedení řízení postupuje v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu a hodnotí podklady, zejména důkazy dle své úvahy a přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci“ je ve světle jeho postupu v řadě řízení nepravdivé.

To samé platí pro odkaz Ústavu na § 52 správního řádu, podle nějž správní orgán provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Ústav často nezjišťuje rozhodné skutečnosti a neprovádí za tímto účelem důkazy, ani když to účastníci řízení požadují, natož aby tak učinil sám od sebe. Ústav v napadeném usnesení neuvádí, zda bez ohledu na neprominutí zmeškání důkazních návrhů účastníka jím navržené důkazy provede, či nikoli. Bez toho jsou obecná tvrzení Ústavu o jeho zákonných povinnostech při zjišťování skutkového stavu bezpředmětná. Relevantní je, jak bude v projednávané věci postupovat.

Také tvrzení Ústavu, že „po vydání finální hodnotící zprávy budou mít účastníci řízení opět možnost se v souladu s ustanovením § 39g odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, a to ve lhůtě 10 dní ode dne doručení sdělení o ukončení zjišťování podkladů pro rozhodnutí“ je vyvráceno jeho vlastním postupem prakticky ve všech správních řízeních.

Ústav totiž jasně rozlišuje mezi vyjádřením k podkladům rozhodnutí opatřených Ústavem a navržením nových (dalších) důkazů. Po uplynutí lhůty podle první věty § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. nové důkazní návrhy nepřipouští ani ve lhůtě podle druhé věty § 39g odst. 5 zákona pro vyjádření k podkladům rozhodnutí.

Ústav tedy v napadeném usnesení neuvedl jediný argument, který by mohl zamítnutí žádosti účastníka o prominutí zmeškání důkazních návrhů bez předchozí výzvy k doplnění této žádosti odůvodnit. Naopak jsou zde i další důvody prominutí zmeškání těchto úkonů bez ohledu na to, zda byla žádost o údajně chybějící náležitosti doplněna, či nikoli.

Ministerstvo na základě předloženého odvolání a spisové dokumentace Ústavu přezkoumalo napadené usnesení v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospělo k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

III. Vypořádání odvolacích námitek

Odvolací orgán v prvé řadě předesílá, že předmětem přezkumu v tomto odvolacím řízení je toliko napadené usnesení o nevyhovění odvolatelově žádosti o prominutí zmeškání úkonu, potažmo skutečnosti relevantní pro jeho vydání.

K námitce odvolatele týkající se nezákonnosti formulace výroku napadeného usnesení, uvádí odvolací orgán následující.

Pokud jde o argumentaci odvolatele, že Ústav ve výrokové části napadeného usnesení nedostatečně specifikoval úkon, jehož se odvolatelova žádost o prominutí zmeškání úkonu týkala, odvolací orgán konstatuje, že Ústav ve výrokové části napadeného usnesení jednoznačně identifikoval žádost, kterou napadeným usnesením zamítl. Ústav konkrétně uvedl, že nevyhovuje odvolatelově žádosti ze dne 24. 10. 2023, č. j. suk1256562/2023, a nepromíjí zmeškání úkonu ve správním řízení o změně výše a podmínek úhrady předmětných přípravků vedeném pod sp. zn. SUKLS212921/2023, s konkrétním výčtem účastníků. Dle odvolacího orgánu nemůže být naprosto žádných pochyb o tom, které žádosti

se napadené usnesení týká – žádost ze dne 24. 10. 2023 uložená do spisové dokumentace dne 25. 10. 2023 pod č. j. sukl256562/2023 je ve spisu pouze jedna. Pokud pak Ústav právě této žádosti napadeným usnesením nevyhověl, nemůže být žádných pochyb o tom, že neprominutí zmeškání úkonů se týkalo konkrétně právě těch úkonů, o jejichž prominutí bylo žádáno právě v této žádosti. Stejně tak je nepochybné, že neprominutí zmeškání adresovalo právě ty důkazní návrhy, které byly v žádosti, slovy odvolatele, jasně specifikovány.

Už vůbec pak nelze přisvědčit odvolatelově námitce, že ve výroku napadeného usnesení nestojí, že Ústav žádost „zamítá“, a že je tam namísto toho psáno, že Ústav žádosti „nevyhovuje“ a „nepromíjí zmeškání úkonu“. Formulace „žádost se zamítá“ a „žádosti se nevyhovuje“, jsou dvojími, zcela rovnocennými vyjádřeními téhož (negativního výroku rozhodnutí). K tomuto závěru dospěly ostatně i mnohé správní soudy v nespočtu soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 12. 4. 2013, č. j. 59A 58/2011-139, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 9. 2013, č. j. 30Af 31/2011-130, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 10. 2013, č. j. 29 Af 133/2011-61, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2014, č. j. 8 Ad 20/2010 - 55-58).

Odvolací orgán je ve světle popsaných skutečností přesvědčen, že odvolatelovy námitky ohledně nedostatečné identifikace žádosti/úkonů/důkazních návrhů odvolatele a nesprávné formulace výroků napadeného usnesení o nesprávnosti, nezákonnosti, neřkuli nicotnosti napadeného usnesení nesvědčí.

K námitce odvolatele týkající se rozporu nevyhovění žádosti se zákonem uvádí odvolací orgán následující.

Podle § 41 odst. 4 správního řádu platí, že „Správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění“. Tyto důvody musí být objektivního rázu. Prominout lze jen takový úkon, který ve stanovené lhůtě reálně mohl být učiněn, avšak v jehož učinění žadateli zabránily nepředvídatelné závažné okolnosti.

Ústav v napadeném usnesení parafrázoval komentářovou literaturu, podle které platí, že za závažné důvody lze považovat zejména velmi závažný zdravotní stav nebo těžkou osobní či rodinnou situaci, přičemž ale musí být prokázáno, že tyto skutečnosti žadateli zabránily učinit zmeškaný úkon (viz RIGEL, Filip. § 41 [Navrácení v předešlý stav]. In: POTĚŠIL, Lukáš, HEJČ, David, RIGEL, Filip, MAREK, David. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 257).

Odvolací orgán se s výše uvedeným ztotožňuje. Odvolací orgán neshledal, že zde odvolateli v učinění úkonu bránila podobně závažná překážka, alespoň to odvolatel nijak nedokazuje.

Pokud se pak odvolateli jevila lhůta pro navrhování důkazů či činění jiných návrhů nedostatečná, odvolatel mohl o prodloužení této lhůty včas, s dostatečným předstihem před jejím uplynutím, požádat. Ministerstvo ze spisové dokumentace neshledalo, že by odvolatel Ústav v době běhu lhůty k navrhování důkazů a činění jiných návrhů o prodloužení lhůty

žádal, požádal o něj až po marném uplynutí této lhůty. Odvolatel zároveň neprokázal existenci žádné objektivní překážky, která by mu po převážnou část lhůty znemožňovala činit podání (a tedy např. o prodloužení lhůty požádat). Omezené personální možnosti i s ohledem na právní formu odvolatele (právní osoba) nelze považovat za závažný důvod, který by odvolateli objektivně měl bránit činit v řízení úkony řádně a včas, potažmo včas požádat o prodloužení lhůty.

Pro úplnost je vhodné dodat, že to, zda Ústav k prodloužení lhůty dle § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. v konkrétním případě v případě podané žádosti přistoupí, či nikoli, je v každém jednom případě věcí jeho správního uvážení, kdy vyhodnotí, zda jsou podmínky prominutí zmeškání úkonu dané v § 41 odst. 4 správního řádu splněny.

K výhradám odvolatele vůči dalším tvrzením Ústavu v napadeném usnesení uvádí odvolací orgán následující.

Odvolací orgán považuje další výhrady odvolatele za ryze účelové a nijak neprokazující nezákonnost napadeného usnesení. Nadto si odvolatel v některých argumentech dokonce sám odporuje.

Odvolatel například na jednu stranu uvádí, že *„Účastníci řízení pochopitelně s přípravou důkazních návrhů ve smyslu první věty § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. vyčkávali právě na případné vložení těchto podkladů do spisu... Pokud by Ústav tyto podklady nakonec opatřil z úřední povinnosti, což se dalo očekávat, tento návrh by byl nadbytečný“* aby vzápětí vytkl Ústavu, že *„Ústav naopak často nezjišťuje rozhodné skutečnosti a neprovádí za tímto účelem důkazy, ani když to účastníci řízení požadují, natož aby tak učinil sám od sebe.“*

Jako velmi nepravděpodobný a tendenční se jeví i argument odvolatele, že měl na základě prodloužené lhůty na přípravu podkladů čas pouze od 11. 10. 2023 do 20. 10. 2023, tedy striktně až ode dne následujícího po dni doručení daného usnesení. Usnesení o prodloužení lhůty pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů č. j. suk1239892/2023 přitom bylo vyvěšeno již 5. 10. 2023 a lze předpokládat, že tak zkušený účastník správních řízení dle části šesté zákona č. 48/1997 Sb. má jistě nastaveny interní mechanismy efektivně tak, aby se s Ústavem vyvěšovanými dokumenty seznamoval co nejdříve.

Pokud odvolatel namítá, že stanovený časový úsek nebyl natolik dlouhý, aby bylo možné od účastníků řízení očekávat, že důkazní návrhy připraví před jeho koncem a Ústavu je zašlou dříve než v poslední den lhůty, odvolací orgán opakuje, že odvolateli nic nebránilo, aby, v případě, že vyhodnotil stanovenou lhůtu jako nedostatečnou, zaslal Ústavu včas (tedy před jejím uplynutím) žádost o její prodloužení, což však neučinil.

Odvolací orgán tedy neshledal v postupu Ústavu žádná pochybení, napadené usnesení je správné a bylo vydáno v souladu s právními předpisy, neboť odvolateli se nepodařilo prokázat existenci žádných závažných a neočekávaných důvodů, jež by mu zamezily učinit úkon ve lhůtě k tomu určené.

Závěrem odvolací orgán připomíná, že odvolateli nic nebrání činit v předmětném správním řízení úkony i mimo běh lhůty pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů. Ústav zohlední v zásadě veškeré důležité skutečnosti relevantní pro vydávané rozhodnutí, které v průběhu řízení vyjdou najevo. Neztotožní-li se přesto odvolatel s hmotněprávními závěry, k nimž Ústav v průběhu předmětného správního řízení dospěje, bude mít eventuálně příležitost proti těmto závěrům brojit v rámci odvolání proti rozhodnutí ve věci samé.

IV.

Na základě všech výše uvedených skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

OTISK ÚŘEDNÍHO RAZÍTKA

Mgr. Zdeňka Pešková
zástupkyně vedoucího oddělení zdravotnických prostředků
a cenové a úhradové regulace
podepsáno elektronicky